

це інтереси виробництва, бізнесу, торгівлі, фінансової та іншої господарської діяльності. Стосовно внутрішнього стану вихідним економічним інтересом нації є економічна стабільність, що проявляється у виробничому зростанні, підвищенні національного доходу, ефективній фінансовій системі тощо. Зовнішні інтереси щодо безпеки країни полягають у виключенні економічної експансії з боку інших держав і забезпеченні незалежності у міжнародних відносинах.

Література

1. Вавринчук М. П. Етнополітична безпека в системі національної безпеки України на етапі сучасного державотворення / М. П. Вавринчук. – К.: Правова єдність, 2009. – 288 с.
2. Горбулін В. П. Засади національної безпеки України / В. П. Горбулін, А. Б. Качинський. – К.: Інтертехнологія, 2009. – 272 с.
3. Дзьобань О. П. Національна безпека в умовах соціальних трансформацій: методологія дослідження та забезпечення: монографія / О. П. Дзьобань. – Х.: Константа, 2006. – 440 с.

УДК 346.1 «313» (043.2)

Беззубов Д. О., к.ю.н., доцент,

Абросімов Д. О., студент,

Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РЕФОРМУВАННЯ ГОСПОДАРСЬКОГО ПРАВА

З давніх часів між людьми виникали відносини з різного кола питань. В першу чергу це були питання, пов'язані з володінням землею. З розвитком цивілізації, науково-технічного прогресу та юриспруденції людські взаємовідносини ставали складнішими, тому що виникали нові форми власності, розвивалися різні підприємства, організації. Безумовно, це має відобразитися на законодавчому рівні, тому що для стабільного і процвітаючого розвитку держави все має бути впорядкованим, мають бути відповідні правові норми.

Україна, як і більшість сучасних держав, не залишилась осторонь стосовно регулювання відносин суб'єктів господарювання різних форм власності. Ігнорувати розвиток господарських правовідносин просто неможливо, тому що вони є однією з ключових умов розвитку економіки держави та соціального забезпечення у багатьох сферах.

Тому вітчизняний законодавець прийняв низку нормативних актів, зокрема стаття 42 Конституції України [1] зазначає, що кожен має право на підприємницьку діяльність, яка не заборонена законом.

Важливу роль відіграє Господарський кодекс (далі – ГК) України,

який визначає основні засади господарювання в Україні і регулює господарські відносини, що виникають у процесі організації та здійснення господарської діяльності між суб'єктами господарювання, а також між цими суб'єктами та іншими учасниками відносин у сфері господарювання (стаття 1 ГК України) [2], також Цивільний кодекс України, який регулює окремі види господарських відносин і договорів.

Також є ціла низка нормативних актів, які впливають на правовідносини у сфері господарської діяльності, наприклад:

1. закони про види і правовий статус суб'єктів господарювання (Закони «Про господарські товариства», «Про колективне сільськогосподарське підприємство» тощо);

2. закони про окремі види господарської діяльності (Закони «Про зв'язок», «Про транспорт», Кодекс торговельного мореплавства, Повітряний кодекс України тощо);

3. нормативні акти господарського законодавства, так звані законодавчі акти:

а) постанови Верховної Ради України з господарських питань;

б) Декрети Кабінету Міністрів з господарських питань;

4. підзаконні нормативні акти:

а) укази Президента України з господарських питань;

б) розпорядження Президента України з окремих господарських питань, які видаються як оперативні господарські акти;

в) постанови та розпорядження Кабінету Міністрів України з господарських питань, які приймаються відповідно до статті 117 Конституції України;

г) господарські нормативні акти міністерств, державних комітетів та інших центральних органів виконавчої влади. Ці акти приймаються у вигляді положень, інструкцій, правил тощо, затверджуваних наказами відповідних міністрів. До цієї групи відомчого законодавства належать також акти, прийняті господарськими об'єднаннями (асоціаціями, корпораціями, концернами тощо), та локальні нормативні акти суб'єктів господарювання;

д) нормативні акти господарського законодавства місцевих рад та місцевих держадміністрацій (нормативні господарські акти територіальної дії) [3].

Основна проблематика господарського права полягає в тому, що не завжди норми закону можуть охоплювати всі відносини у господарській діяльності або не завжди працює механізм виконання положень цих норм.

Спираючись на вище викладене, можна сказати, що законодавча основа вже закладена. Однак, не можна забувати, що Україна будувала себе на основі колишнього Радянського Союзу, тому є потреба у кваліфікованих законотворцях, які будуть ретельно досліджувати взаємовідносини суб'єктів господарювання, спираючись на теоретичні

напрацювання науковців та на судову практику.

Перспектива реформування господарського права можлива, якщо підходити до цього питання комплексно. Міжнародна співпраця, зокрема з країнами Євросоюзу, може допомогти за допомогою приведення у відповідність до їх законодавства наших законів, більш якісно регулювати господарську діяльність.

Література

1. Конституція України від 28 червня 1996 р.: прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 42.
2. Господарський кодекс України від 16 січня 2003 р. № 436-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 18, № 19-20, № 21-22. – Ст. 1.
3. Щербина В. С. Господарське право: підручник / В. С. Щербина. – 5-те вид., перероб. і допов. – К.: Юрінком Інтер, 2012. – 600 с.

УДК 332.135 (477)

Беззубов Д. О., к.ю.н., доцент,
Коваленко Н. В., Легка О. Ю., студентки,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ОСОБЛИВОСТІ ЕКОНОМІЧНОЇ ЧАСТИНИ УГОДИ МІЖ УКРАЇНОЮ ТА ЄС

Підписання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом є, безперечно, важливою подією як для внутрішньополітичного розвитку, так і у відносинах з ЄС. Швидкість підписання підкреслює значну підтримку України з боку Європейського Союзу та його солідарність з нашою державою.

У 2014 році Європейський союз та Україна підписали Угоду про Асоціацію (УА), що являє собою новий етап у розвитку європейсько-українських договірних відносин, маючи на меті політичну асоціацію та економічну інтеграцію.

Після підписання політичної частини Угоди про Асоціацію між ЄС та Україною на саміті Україна – ЄС 21 березня 2014 року обидві сторони підписали економічну частину угоди 27 червня 2014 року. Повністю Угода про асоціацію між Україною та ЄС набере чинності після її ратифікації усіма країнами-членами ЄС.

Станом на 2014 рік ЄС є важливим торговим партнером України, на якого припадає 35% її зовнішньої торгівлі (більше, ніж на Росію). Тісніша економічна інтеграція у рамках ГВЗВТ буде потужним стимулом для економічного зростання країни. Як основний елемент Угоди про асоціацію, ГВЗВТ створюватиме можливості для бізнесу в ЄС і в Україні